

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

Po pogrebu.

Komičen prizor. Spisal Vinko Lapinsky.

(Jernej Fajfk nastopi v črni obleki, s cilindrom, dolgim florom, v jedni roki črn robec, v drugi svečo tudi z dolgim florom. Pred nastopom mora igrati godba žalostinko, potem prijoka Fajfk in poje:)

Ni je več, ni je več
Drage moje Hance
Danes pokopali smo
Kosti ljube ranjce.

(Napev: Živio Starčevič!)

(Jokaje.) O! o! Moj Bog! Moj Bog! Kdo bi si bil mislil, da bode tako kmalu umrla moja Ha . . . a . . . nca! Ko sva se bila vzela pred desetimi leti, bila je še tako čvrsta in zdrava — kot riba, sedaj je pa mrtva kot riba — polenovka. In kako sva mirno živela! Takoj, ko sva se bila vzela, tepla sva se slednji dan, zadnji čas pa le še od tedna do tedna. Otroke sva hvala Bogu! pridno in dobro vzgojila: Hilda je omožena z bogatim grofom — na levo roko, Olga je usmiljena sestra v „civil“ in le Jean je nesrečen — ječen — vse svoje življenje prebije po ječah. Necega dne začelo je mojo Hanco šravfati po trebuhu. „Ljubi moj Fajfk“ djala mi je, pojdi hitro po zdravnika, jaz bom umrla. Jaz letim od veselja in žalosti počasi k zdravniku, toda ves zmešan zašel sem k živinozdravniku. Povem mu, da jo kolje in da se sline cede, na kar mi on zapiše receptis. Latinščine nesem umel, samo kar je stalo pod receptisom: Vsako uro jeden škaf. Idem torej v lekarno po zdravilo. Ko sem isto dobil, letel sem zopet počasi domov, toda vrug vedi kako, zaneslo me je v mojo „šnapsarijo“, kamor sem zahajal slednji dan. Tam sem sedel ves popoldne, celo noč in drugi dan, ter prišel še-le tretji dan zjutraj pijan (krohota) kot krava domov. (Tuli.) Žena je že umirala. „Hitro mi daj zdravilo“ dé mi s slabim glasom. Jaz, ves zmešan žalosti in žganja vzamem smetivnico in ji zbašem prašek v usta. To peče kakor ogenj, vsklikne žena, „daj mi kozarec vode“. Kakor sem bil že zmešan veselja in žganja, zgrabim v raztresenosti steklenico s petroljem in ga ji vlijem v usta. „Osel“ je dejala in potem umrla. (Jokaje.) Še zadnji trenutek me je spo-

znala. Potem so prišli znanci in sorodniki. Prinesel ni no beden ničesar, toda odnesel kar je mogel, tako, da ni ostalo družega, kakor rudeče križasto zagrinjalo. Ko je bilo treba obleči ženo v mrtvaško obleko, ni bilo družega tukaj kakor rudeče-križasto zagrinjalo. (Smeje se.) Ha, ha, ha! Sem ji pa naredil iz rudeče-križastega zagrinjala belo mrtvaško srajco. (Krohota.) Oh, ako bi jo bili videli, kako je ležala našemljena — cel pajacelj. (Jokaje.) In tako mirna! Tako mirna ni bila vse svoje življenje. Prišli so i loteristi in prašali, na katerej bolezni je umrla žena. Jaz povem, da vsled trebušne vodenice. No in ker trebušne vodenice ni v velikih egiptovskih sanjskih bukvah, stavili so „noseča ženska (1) a prišla je, kakor sem se nadejal od „hudiča“ (90). Sedaj je bil pogreb. Spredej je šel kapelnik z bando, za krsto pa jaz s svojo, ki je bila popoltoma pijana. Godba je zaigrala „U boj“. Za božjo voljo, dejal sem, saj ni več boja, saj Hanca mirno leži, zaigrajte kaj fletnega. No, potem so pa igrali:

Sv. Miklavža cerkvice,
Gori je namalana merkvice.

Mej godci je bil žid, kojega drugi neso marali, temu so nabasali kos slanine v rog, da ni mogel pihati. Ko je žid to zapazil, bil je hud, začel jih zmirljati in kmalu so si bili godci v laseh in najlepši tepež, kojega je duhovščina z velikim trudom pomirila. (Smeje.) No, kako sem se ta dan smejal!

Prišedši na pokopališče smo jo zagrebli. (Jokaje.) Vsak je vrgel kamen v grob, jaz kot najbližji sorodnik vrgel sem dva, grobokopa in pa lopato v jamo. Vrnili smo se nazaj v žganjarijo, pili, peli, stekli se, bili ven vrženi, zopet nazaj „perlifrani“, zopet ven vrženi in tako je trajalo to vso noč. No, tako se nesem še nikdar zabaval, kakor o pogrebu moje ranjce Hance. (Poje:)

Zakopana Hanca je,
Zakonske ž njo verige,
Pridna, varčna bila je,
Vredna pa ne fige.

(Jokaje odide.)

Evropsko razoroženje.

Govornik v imenu drugih: Veš, kamarad, mi drugi smo že vsi odložili orožje, samo ti ga imaš še vedno na rami.

Trolasni lisjak: Da, da, a samo zaradi tega, ker tu čuvam, da vam kak lopov odloženega orožja ne odnese.

V črne bukve ž njima!

Slovenska črkostavca K. in B., prvi službujoč v „Katoliški Tiskarni“, drugi v tiskarni *Blaznikovih* naslednikov upisala sta svoja otroka v nemške učilnice. Črkostavec K., ki ima v svojem imenu pristi česki ř, upisal je svojega otroka v *nemški otroški vrt* v Mahrovi hiši, črkostavec B., ki je mnogokrat nastopal kot pevec v „Čitalnici“, pa v mestno *nemško šolo*.

Nova bolezen.

V neki reklami oziroma spričevalu dr. Maličevega cveta čitam: „Prosim tudi, da mi blagovolite poslati eno steklenico dr. Maličevega cveta za trganje po poštnem povzetji“.

Radoveden sem, kako se bodo zdravniki proti tej bolezni postavili.

Miha Podpiha.

Lavantinski škof.

Kdo bode lavantinski škof, to vprašanje se vleče in vlačí, kakor morska kača po raznih listih. Iz gotovega vira poizvedeli smo po svojem posebnem reporterji o tem sledeče:

Neki duhovnik vozil se je nedavno iz Spielfelda v Radgono. V njegovem kupeji sedel je še drug duhovnik, ki ga je začel izpraševati, kaj se govori, kdo bode lavantinski škof.

Naš prijatelj povedal je vse, kar je vedel. Našteval je razne kandidate, mej drugim rekel je tudi, da ima opat Murnik največ upanja, do tega uzvišenega mesta.

Nepoznani duhovnik mu pa na to odvrne: Našteti kandidati so morda vsi pravi, a izvzeti treba jednega. *Jaz za gotovo vem, da bi opat Murnik tega mesta ne prevzel!*

Naš duhovnik temu pogovoru ni pripisoval Bogsigavedi kake važnosti, a prišedšemu v Radgono povedal je tovariš, da se je vozil z opatom Murnikom, in tedaj nastala je v njegovi glavi prava pravcata električna razsvetljava.

V Parizu.

Ongav Anton peljal se je na izložbo v Pariz. Francoski ni znal, a mislil si je:

„Bog Slovenca ne zapusti,
Če ne zna, se pa nauči.“

Bil je svojih deset dnij v Parizu, videl izložbo, bil celo na Eifflovm stolpu, seveda samo na prvi etaži, — kajti Slovenec je sploh že tako skromen, da si dalje ne upa — naposled pa je prišel domov.

In tedaj ga je vprašal prijatelj:

„No, Tonče, kako pa je bilo v Parizu?“

— „Dobro, izvrstno, kaj takega še nisem videl.“

„Kaj pa s francoščino?“

— „Še koj! *Samo malo molčati se mora!*“

Paberki iz „Domoljuba“.

„Veliko kvare provzročil je črv, tu in tam zadržavala je rast tudi suša — a kaj vse to proti toči, ki se je *nas ogibala* vsaj deloma“.

„V mestu Mohač je veter podrl zvonik na dveh cerkvah“.

„Nam kmetom ni prav mnogo na bodoči železnici — ako bode kedaj — dobro — ako ne, pa tudi, poganjali se ne bomo zanjo“.

Začetek šolskega leta

je letos čuden, vsaj kar se tiče Ljubljanskih šol. Čujte in sodite sami.

Na realko je namesto zblaznelega, a še vedno ne umirovljenega Mrhala, ki služi že 34 let, imenovan iz Bukovine neki Junovics. Imenovan je res, a ni ga tukaj. Zavod torej nema vodje, manka mu pa tudi jednega suplenta.

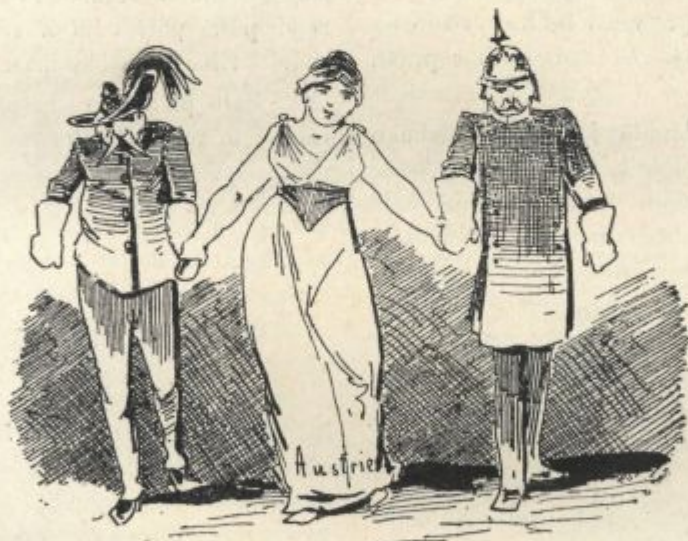
Z gimnazije odšla sta dva profesorja v Novomesto. Njijini mesti sta pa še vedno prazni in učno ministerstvo ni o počitnicah utegnulo toliko, da bi bilo določilo vsaj dva suplenta, ako se sploh ne more dokopati tako daleč, da bi število suplentov polagoma vedno bolj skrčilo, ter nastavilo kolikor le možno rednih učnih močij. Ker nedostaje potrebnih sil, ne morejo niti ur razdeliti.

Jednaka mizerija je nekda na novi obrtni šoli. Za risanje je predpisanih 60 ur na teden, a za risanje imajo samo jednega učitelja. Ministerstvo tudi tukaj ni utegnulo imenovati dveh učiteljev.

Na novem poslopji I. mestne deške ljudske šole še manka vežnih vrat, v knjigotržnicah pa nekaterih predpisanih učnih knjig, na gimnaziji pa so celó pošle tiskovine za „stanovske izkaze“ in „disciplinarne kazni.“

To je cela vrsta nedostatkov, morda jih je še kaj, a mislimo, da je že teh preveč.

Slavna tripelalijancija

sedaj

in morda čez nekaj časa.

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Mej Čehi in Slovenci je precejšnja razlika. Zato so Čehi mesto barona Krausa — sedaj dobili grofa Thuna, mi pa namesto Mrhala nekega nepoznanega Junovicsa iz Bukovine, kjer je doslej nadobudnim židovskim mladičem ušesa vihal. Čehi imajo imenitno, veleslavno plemstvo, zatorej je pravično, da so zopet dobili plemenitnika, mi Slovenci pa, ki nemamo niti zgodovine, niti plemstva, marveč smo nekako demokratično ob steno pritisnjeni, moramo biti zadovoljni, da dobivamo neplemenite možake à la Mrhal in Junovics, dasi pri vsem tem ne vemo, je li to pravično ali ne. Pri nas se družega ne pravi, nego. „Der Bien muss!“

Imenovanje Thunovo vzbudilo je veliko halabuko po vsem časopisji. Kakor o poletnih nočéh žabe v barji Ljubljanskem pošiljajo v mogočnih tresajih ne baš mile glase svoje v belo Ljubljano, tako regljajo vsi listi o posledicah imenovanja Thunovega namestnikom na Češkem. Kar soglasno začeli so razpravljati kronanje presvetlega cesarja kraljem češkim in bavijo se prav resno s tem vprašanjem, kakor avstrijski, tako tudi Berolinski in drugi listi. O kakem kronanju na Slovenskem pa ni niti sluba ne duha. Jedino kronanje, katero nam je neizogibno, je kronanje trnjevo.

Madjari so se v tem pogledu tudi močno oglasili. Začeli so celo o „Personalunion“, zamolčali pa, kaj bode pri tej osobnej zvezi z našimi prispevki. Doslej smo takraj Litave plačevali 70 odstotkov, Madjari pa samo 30. Ker potem ne bomo imeli nič skupnega več, bodo nam Arpadovci nadležnih teh 70% podarili kar tako, kakor zlata jabolka sv. Miklavž. To bodo dobri časi! Jaz o njih že davno sanjarim, kajti kadar se bodo na ogerski meji zopet postavile mitnice, kakor pred letom 1848., potem se bode madjarski globus hitro začel krčiti in paprika jih več ne bode tako srbela.

Poleg Madjarov pa me je te dni posebno zabaval ljuti „Slovenec“. Napisal je proti „Brusu“ članek jako dolg, a jako nesrečen. Očita Vam, gospod urednik, da ste si izbrali za nalogo svojo, v zasmeh staviti vse duhovne, da ste „zaprisedgli z vso odločnostjo zoper mlajšo duhovščino slovensko, češ toliko časa jih bom pikal, da jih moralno uničim in jim popolno zagrenim delovanje izvan cerkve“.

Nemojte se o tem srditi! Jaz dobro vem, da kaj tacega niste zaprisedgli, da je vse to neosnovana laž. Prisezati sploh ni Vaša navada, kajti Gospod je učil: „A

jaz vam pravim, da ne prisegajte nikakor: ne pri nebu ker je prestol Božji, ne pri zemlji, ker je podnožje nogam njegovim i. t. d. — govorica vaša pa bodi: Dà, dà; ne, ne! „Zató bi jaz rad poznal tisti zanesljivi vir, iz katerega je „Slovenec“ posnel to laž, isto tako pa tudi vir, da Vi, gospod urednik, svoj list po svojih agentih širite „med najnižje slojeve ljudstva: mej delavke v tabačni tovarni.“

Sotrudnik „Slovenec“ vjel se je v dotičnem članku v svoje zanjke. Prvič je pokazal, da z delavkami v tabačni tovarni v „caker hodi“, ker ve celó, kaj čitajo, kar je bilo doslej nama nerazkrita tajnost. „Slovenec“ sotrudnik izvestno čuje travo rasti, ker govori o agentih, ki nosijo Vaš list v tabačno tovarno, katerih pa Vi sami ne poznate.

Drugič se je pa „Slovenec“ uprav osmešil, ko Vam predbaciva, da Vi nekateroga gospoda brusite in režete, „da na jutro, ko se vidi *fotografovanega* po uredništvu „Brusovem“ niti zdravega uda na telesu javnega žitja in bitja svojega ne spozná“. — To je pač deveta okornost in najstara nerodnost! „Slovenec“ pisec priznava da je *fotografovan*, potem pa jadikuje, da ni pristno pogojen! Z opazko, da je *fotografovan*, naredil Vam je neprostovoljno velik „kompliment“, ki ste ga pa tudi pošteno zaslužili, kajti pisali ste le resnico, fotografovali pa po naravi. Vaše fotografije so „Momentaufnahmen“, a vse resnične, pristne. Zató se nihče ne dokoplje niti do popravka, še menj pa do tožbe. Kapelan Kalan je sicer nekoliko bramabarzoval o tožbi, a delal je le v žepu pest, potem pa z resignacijo pokoril se Vaši obsodbi. Hinc illae lacrimae.

Zato pa vedno pravim! Le tako naprej! Služite resnici in pravici! Brusite pa povsod, kjer začenja zajedati rjá! Dokler poslednja ne odjenja, tudi „Brus“ ponehati ne sme! Dixi et salvavi animam meam!

Istrske brusijade.

Ženijalnemu istrskemu dr. Amorosu je vender le spodletelo. To ne bi bilo nič posebnega, vsaj je že marsikatera spodletela in naj je bila še takó mojsterski zasnovana — tudi drugim, še ženijalnejšim ljudem, nego je naš dr. Amoroso. Deželni glavar bi bil rad postal. Tudi to ni toliko posebno, da bi se človek bog-si-ga-vedí kakó čudil. Uverjeni smo celó, da jih je mnogo mej našimi patres patriae, kateri bi bili postali deželni glavarji ravno takó radi ali pa še rajše, kakor dr. Amoroso.

Požrtvovalni so res naši „očetje“. Vse za domovino! Seveda tiči marsikateremu domovina v njegovem lastnem žepu; a kaj more on temu, da ima Istra tak pripraven žepni format in da je vsled te oblike svoje takó mikalno prikladna mnogokateremu „patrijotiškemu“ žepu. Človek ogledi vsako stvar od prave strani in potem gotovo ne bode nikogar krivično sodil. In kakó krivično so sodili dr. Amorosa — njegovi lastni somišljeniki! Egoizem so mu očitali. Sebičnost je sicer rastlina, katera povsod bujno raste, na severu in na jugu, na vzhodu in zahodu; vsako vreme jej je prikladno, ne ovira je v rasti ni žgoča vročina, ni trdi mraz. Pregrešno in predrzno bi bilo torej, ko bi hoteli trditi, da ravno v Istri ne vspeva sebičnost.

Ali ob toliki, idejalni, v najvišjih sferah zibajoči se domovinski ljubezni — in kdo je ne pozna Amoro-

sove te ljubezni! — ni smeti niti misliti na egoizem. In vender so tako storili oni, ki ga najbolje poznajo. To je felonija!

Huda kriza pretresala je ledvice in obisti ubogi naši Istri. Vsak pravi „patrijot“ taval je okolu temnim, nagubančenim čelom, na katerem se je zrkala črna, moreča skrb. Nenadoma, kakor strela iz jasnega, došla je vest o *dr. Amorosa demisiji*. Perpendikel svetovne ure vstavil se je za trenotek, gledali smo vsi — oprostite, prosim Vas prav lepo, trivijalni ta izraz — kakor norci, v svesti si, da so nastopili historiško imenitni dnevi. Ob horizontu zbiral se je črn, pogubonosen oblak nad bodočnostjo dežele naše.

Čmrno sedel sem pri vrčku piva — tudi jaz se nisem mogel odtegniti bolealnemu čuvstvovanju, ki se je polastilo vseh, vseh. V gostilni sem torej sedel — Slovenci neki sploh radi posedajo po oštarijah in osobito meni se to rado očita od neke, ne ravno prijazne mi strani — in premišljal sem in pivo sem pil.

Vrata se odpró, prikaže se podoba vnetega sina della civiltá romana. In čudom čudo: prav gravitetično nese kosti svojega rojstva proti meni. Pozdravi prijazno — kakor se spodobi človeku, ki je v svoji mladosti romansko kulturo z veliko žlico zajemal — primakne stol in séde. Iznenadilo me je to posebno, kajti odnošaji mej manoj in njimi vedno so — da se diplomatiški izrazim — nekoliko napeti. Vnel se je kmalu živaben pogovor, seveda ne o čem drugem, nego o *dr. Amorosu*. Jaz sem bil, to se zna, le pasivna, poslušujoča, informacij želeča stranka. On je bil aktiven del mej nama in posebno zgovoren. „Vidite, *dr. Amoroso* je strašansk egoist in — lenuh. Advokatura mu ne ugaja, ker mu delo preséda. On neče delati. Zató pa zahteva, *da ga mora stranka rediti*. Politično njegovo mišljenje mu je oče — reditelj. In naši ljudje se ga boje. Naredili so ga *deželnim odbornikom* — to nekaj nése; postal je *tajnik pri deželnem kreditnem institutu* — tudi to nése; imenovali so ga potem — ali sam je prav za prav imenovanje prisilil — *ravnateljem tega instituta* — to še več nése; sedaj pa bi rad postal *deželni glavar*, kar bi pa posebno néšlo in častno bi bilo, jako častno. Da prefrigan je *dr. Amoroso*, sam in nikdo drugi ne širi izza kulis vse te grde vesti o *Campitelli*-ji, da bi ga le pri vladi očrnil in Slovane proti njemu nahujskal. In veste, zakaj se je tako protivil preselitvi italijanskega političnega društva iz Pazina v Poreč? Samo zató, ker bi bil potem moralno prisiljen prevzeti predsedništvo temu društvu, kar mu kot aspirantu na deželnega glavarja mesto nikakor ni ugajalo. In ker se ni zgodila njegova volja, odložil je mandat, — a vrgel ga ni daleč od sebe, ampak lepo, previdno blizo, da ga bode lahko zopet pobral, ako bodo zato prosili — in da ga bodo prosili, o tem ne dvoji. — To je torej patrijotizem! *Denar, denar in trebuh.*“

Takó moj drug, jaz seveda: relato refero. Moje prepričanje je, da *Amorosu* krivico delajo. Vedno mi je princip svet: braniti nedolžnost po nedolžnem proganjeno, zato pa trdim, kakor sem že rekel, da delajo gospodu doktorju hudo krivico. In to ni lepó. Če je tudi vžival to in uno sinekuro, kaj potem? Če ne bi jih on, bi jih pa kdo drugi; ergo dežela ni pri vsem tem čisto nič na škodi, k večjemu da trpé óni, ki ga zavidajo. In da je postal deželni glavar, ne bil bi *ni boljši ni slabši od Campitellija*. Torej zopet na nobeno stran nikake škode — njemu bi pa venderle dobro délo. Takó bi mogel sto in sto argumentov navesti na dobro gospoda

doktorja. Zavidajo in obrekavajo ga, kakor se takó godi vsem velikim možém, od kar ta grešni svet stoji.

Amorosu je torej, žal, spodletelo — *Campitelli* je *deželni glavar*. Sicer nas pa to nikakor ni iznenadilo. Imenovanje to je prav prikladno okviru *vseh družih naredeb v Primorskej*.

V dveh selih glavarstva Puljskega, kjer ne najdeš niti jednega samega italijanskega otroka, so preustrojili šole v utrakvistične vkljub energičnemu ugovarjanju pedagoga — nadzornika; duhovnike kaznujejo, ker so glasovali za c. kr. okrajnega glavarja proti irredentistu; osoba *Flappova* je sakrosanktna — gorje mu, kdor se je dotakne — dočim se ob škofo po naše misleče drgne, kdor ima le čas; ni se mu bati, da bi ga kdo motil; slednjič glasujejo *vsí c. k. uradniki za Liusa, proti Defaru*. Ako je torej vse to prav, zakaj ne bi bil *Campitelli* na svojem mestu? *Taaffe* ima nas Slovane res strašansko rad, skrben oče nam je, pokoreč se načelu: *da šiba novo mašo peje*. In *privošči nam je v obilej meri, čudotvorne te šibe*.

Takó je že davno pogodil Vaš

—č.

Razpis

službe pevovodja.

Pri pevskem zboru „Šaleške čitalnice“ je izpraznjena brezplačna služba pevovodje. Pogoji: prosilec mora biti ud čitalnice, ima dolžnost brezplačno sekirice pisati, pevski zbor učiti, in na željo pevcev popevati ne samo pri koncertu, temveč tudi dne 18. avgusta v cerkvi pri slovesni službi božji.

Prošnje najpозnejše do 1. novembra na odbor „Šaleške čitalnice.“

„Oj, oj, boter Kompare! Kaj pa vi v mestu?“

— „Sina sem pripeljal v kadetsko šolo. Po vsej sili hoče biti vojak.“

„Saj ima tudi prav. Sedaj ima največ upanja na avansmá, ko je baš general Filipović umrl.“

Kranjska gimnazija

ima letos samo še osem dijakov in pet profesorjev. Vseh vkupe je torej samo trinajst.

„*Mein Gautschen was willst du noch mehr?*“

Pozor! Pozor!

Na Marije Terezije cesti izkopavali so te dni rimske grobe. Pri tem bili so prisotni vladni svetnik gospod Globočnik, muzejski kustos g. Müllner in drugi veščaki, ki pa vsi vkupe v grobeh neso družega našli, kakor kosti.

Mi pa, ki imamo ostreje oči, našli smo v grobéh tudi „die üblichen Beigaben“.

Seveda da smo to najdbo seboj vzeli, kot svojo lastnino in hranimo jo v svoji pisarni. Kdor si jo hoče ogledati, svobodno mu od 9—12. ure dopoldne, od 3—6. ure popoldne.

Die Redaction der „Laibacher Zeitung.“

„Carniolia.“

To je ime neki zvezi nemškutarških buršev s Kranjskega, izmed katerih jih je par nedavno prenočevalo v „Schubzimmer“ Ljubljanskega rotovža.

Pred par dnevi imeli so veselico v kazini, pri kateri so seveda imeli svojo „Kneipe“ do belega dne. „Dva „karfijolca“ prišla sta zjutraj na Gorenji Rožnik in trkala tako dolgo, da so jima odprli.

Potem pa velita zajutrk, čujte in strmite! — oba za pet soldov mleka!

Kosmata kapa! to je zaleglo in gospod Matija ne pomni še take kupčije na vse zgodaj, odkar je gospodar na Rožniku.

Oj Karfijolija! Oj Karfijolija!

Telegrami „Brusu“.

Karlovi Vari: Kralj Milan kupil dve roži in znak nemškega šulferajna in dal prodajalkama za to 100 gld. Temu se ni čuditi, kajti neki pregovor pravi: Kadar imajo otroci in n . . . i denarje, se kramarjem dobro godi.

Postojina: V Bodeževem Selu nameravali so veselico, pri kateri bi se predstavljala znana igra „Svoji k svojim“. Ker ta igra ni dovoljena, poslali so v Čiče po pesnika Šušmarja, ki bode zložil drugo igro z mnogo-obetajočim naslovom „Bassama Fekete.“

Višarje: Pretekli mesec počastil je našo višino tudi dr. Mahnič, prišedši semkaj na božjo pot. Gotovo je prišel semkaj se pokorit za svoje kozolce in vse zlo, katerega se je zagrešil v preteklem času nad narodom svojim.

Celje: Naša „Deutsche Wacht“ tako silno ugiba, kdo bode imenovan škofom lavantinskim, da bode skoro porabila že ves šematizem lavantinske škofije.

Postojina: Igra „Svoji k svojim“ nekaterim čudakom ne ugaja. Za take ljudi je najboljša igra ona, ki ima naslov: „Blaznica v prvem nadstropji“. Kaj ne, gospod Fekete?

Razdrto: Ne da bi bil kdo kaj tacega mislil, zasledili so tukaj grozna politična zlodejstva. Na vsem Razdrtem in po Nanosu proglasilo se je obsedno stanje, na Soviči postavljajo se vislice. Hu — hu — hu!

Središče: Tukajšnji katehet gosp. Jurij Čurin je v izpolnjevanji svojih dolžnostij v šoli tako vesten in natančen, da stori veliko več, nego svojo dolžnost. Tako n. pr. klasifikoval je glede verouka tudi židovske otroke, akoravno v njegovo uro ne zahajajo. Čudno, zelo čudno, ker še nismo čuli, da bi se omenjeni gospod bavil z židovskim veroznanstvom.

28 gold. 29 krajcarjev.

Leto za letom se v proračunu mesta Ljubljanskega ponavlja pritožba, da so zdravila za mestne siromake predraga. Res je, da se v tem oziru more marsikaj prištediti in da se je tudi že prištedilo.

Primerjamo li račune izza vlade nemčurskega mestnega zbora s sedanjimi, vidimo, da se je dotična vsota že znatno skrčila, skrčila tako izdatno, da bi se skoro več ne smela.

Jaz namreč mislim, da ima tudi siromak nekoliko pravice do življenja, vsaj tako dolgo, dokler pri nas ne obvelja načelo ameriških Indijanov, po katerem treba vsacemu 70letnemu starčku in sploh tacemu možaku, ki si sam ne more več hrane služiti, z ostrim tomahavkom preklati lobanjo, da ostalim sorodnikom ni več na potu.

Do te misli privedlo me je zadnjič izvestje o mestnega zbora seji. Predlagal je namreč mestni fizik, naj se proti zdravniku v mestni ubožni hiši prične disciplinarna preiskava, ker je v letu dnij za 28 gld. 29 kr. prekoračil vsoto, po dotičnem tarifu določeno.

Bože moj! To je na jedno stran premalenkostno, na drugo stran pa skrajno pretirano. Žalostno bi bilo za mesto Ljubljansko, ako bi za svoje siromake ne moglo utrpeti v enem letu 28 gld. in nekaj soldov, žalostno, zelo žalostno, ako bi se zaradi tacih lapalij vršile disciplinarne preiskave. Pomisliti treba, da je v ubožni hiši blizu sto oseb, da se je torej za vse te porabila ta malenkostna vsota več, nego bi se bila imela.

„Minima non curat praetor“ učili so že jako praktični Rimci, zatorej naj bi se v bodoče iz komarja ne delal slon in naj bi tacih predlogov sploh več ne bilo, ker bi ne bili na čast niti mestu, še manj pa predlagatelju. Štedljivost je krasna čednost, izopači pa se v nasprotstvo, kadar se pričinja na tak način, kadar se javlja o tacih prilikah in o tako malostnih vsotah. Sapienti sat!

Davorin Pelin.

Razkralj Milan

nema niti v Nemcih simpatij. V „Frankfurter Laterne“ posvetil mu je neki Friedrich Stoltze nekoliko stihov, ki pa neso baš laskavi. Povodom Milanove odpovedi piše nemški pesnik:

„Zum erstenmal im Leben hat
Milan einen guten Gedanken.
Er spricht: Ich bin des Regierens satt
Leb wohl! Gebt mir an dessen Statt
Sechshunderttausend Franken.“

Milan potem nadaljuje:

„Ich gehe jetzt in Pension
Um mich zu amüsiren.
Doch hinterlass' ich einen Sohn,
Der kann mit dreizehn Jahren schon
So gut wie ich regieren.“

Ko je potem Srbom priporočal, naj mladega kralja isto tako ljubijo, kakor so njega (Milana namreč) in se rogal srbskemu sicer toli opevanemu junaštvu, pa poje nemški „versifex“ na dalje:

Die Serben hören's wie im Wahn,
Sie stehen traumbefangen;
Sie schauen sich verwundert an
Und fragen sich, warum Milan
Nicht früher ist gegangen.

Doch eine glückliche Idee
Wird nimmer zu spät geboren,
Drum schreit das ganze Volk: „Juchhe!“
Dem König Milan ins Coupé
Und in die hohen Ohren“.

To pesem naj si „Laibacher Wochenblatt“, ki je nekdanj toli oboževal kralja Milana, zapiše za obe sicer malo občutljivi ušesi. Tako nismo pisali mi, ki modri-
janom „Wochenblatt“-ovim mnogokdaj nismo po godu, ampak tako piše list, izhajajoč v jedino izveličevalnem Frankobrodu, ki je in ostane naših Nemcev in nemškutarjev sveta „Mekka“.

Pogled na „Zjedinjeno Slovenijo“, kakor nam jo je narisal „odličan poslanec“ v Praški „Politiki“.

A-hacelj: Kaj pa na rotovži delajo? Dolgo že brskajo in zidajo in prenašajo razne urade, kakor mačka mlade, pa še ni konca.

B-hacelj: Nove strope delajo, popravljajo in lepšajo. Saj je tako bilo sklenjeno v mestnem zboru.

A-hacelj: Da, to je bilo sklenjeno. To pa ne, da se ima delati tako dolgočasno.

C-hacelj: Dolgočasnost je včasih tudi potrebna. Doslej se je rekalo: „Dela, kakor Noe barko.“ A ta pregovor je že zastarel. Zato bode mnogo blagoglasneje, ako se sedaj že pravi: „Dela počasi, kakor mestni stavbinski urad.“

A-hacelj: Nedavno sem čital, da je gimnazijski suplent Florian Hintner zaradi ponočnega „krokanja“ prebil jedno noč na Ljubljanskem rotovži v zelo imenitni sobi, ki se jej navadno pravi „Schubzimmer“ in da je bil naposled obsojen na globo jednega ali dveh goldinarjev. Rad bi vendar vedel, ali je zaradi tega imel kaj sitnosti.

B-hacelj: Veliko gotovo ne, vsaj ne taci kakor nekateri popolnoma nedolžni narodnjaki povodom slavnosti Zelenčeve.

C-hacelj: Jaz to stvar prav dobro vem. Gimnazijski suplent Flohrian Hintner dobil je ukor. S tem je stvar končana.

A-hacelj: To je pa vendar preveč po ceni!

C-hacelj: Seveda je! A pomislita, olajšujoča okolščina je bila ta, da si je v „Schubzimmer“ veliko bolj nabral, da je bil vsled tega tak, kakor sv. Boštjan.

A-hacelj: Kaj pa mislita o dolenjski železnici?

B-hacelj: Da je zelo potrebna.

C-hacelj: Jaz pa se držim gospoda Kalana in ta je v „Domoljubu“ rekel, da kmetom železnic ni treba.

B-hacelj: To je pa tudi praktično dokazal. Ko je v Kranji kot kandidat propal, ni se vozil do Ljubljane, ampak izstopil v Šentvidu, ter hodil potem peš, akoravno ni kmet.

A-hacelj: Quod erat demonstrandum! da železnic treba ni.

Slavno uredništvo „Slovenca“.

Na našega urednika popravek prikrpali ste opombo, v katerej trdovratno ponavljate svojo drzno laž trdeč, da imate tri verodostojne priče za svojo izmišljeno trditev. Pozivljemo Vas, da te priče objavite, da se pogledamo iz oči v oči, kajti zelo radovedni smo spoznati čudne poštenjake, ki so našega urednika čuli prisegati tako, kakor ste Vi pisali. S tem, da ste s prisego tako hitro pri roki, kakor kak mešetar, vedno pripravljen „vsako minuto stokrat priseči“ ni še prav nič dokazanega. Prisega Vam še noben sodnik ni priznal, torej le s pričami na dan.

Jednako bi se radi izmuznili glede druge točke. Pisali ste doslovno, da naše „uredništvo po svojih agentih pošilja (list „Brus“) mej najnižje stojiše ljudstva: mej delavke v tobačni tovarni“. A ko Vam v obraz povemo, da je ta trditev neosnovana, ne morete imenovati niti jednega agenta niti nam dokazati najmanjšega koraka v tem oziru. Ali tako postopajo poštenjaki? Dokažite klevetanje svoje, to ste dolžni nam in čitateljem svojim!

Zavijanje, da imajo delavke v tobačni tovarni pičlo plačo, nas prav nič ne briga, niti ugibanje od kod list dobivajo. Od nas gotovo ne. Sicer bi pa Vi sami to morali najbolje znati, ker imate, kakor sami kažete, dobro znanje mej tobačnimi delavkami, ker se bavite z berilom njihovim. Čestitamo!

Kar se Vašega sveta tiče, naj čitamo odstavek str. 216 do 220 v knjigi „Časnikarstvo in naši časniki“, kjer je govor o „Revolverpresse“, pokazali ste ž njim, da ste si s prosto psovko, kakeršne so pri nekaterih branjevkah navadne, hoteli pomagati iz zagate, da pa izraza „Revolverpresse“ niti ne pojmite. Mi vse, kar smo pisali, lahko dokažemo, Vi ste pa na laži ostali torej . . . „fiat applicatio!“

Uredništvo „Brusovo“.

Književno naznanilo.

!! Silno redke knjige !!

1.) *Stara berila za meščanske šole*, doslej niti rabljena niti tiskana, brez listov in platnic, sicer pa izvrstno ohranjena.

2.) *Natančni imenik vseh agentov, ki šaljivi „Brus“ mej delavke v tobačni tovarni širijo.*

3.) *Imenik in fotografije onih prič, ki so poslušale, kako je „Brusov“ urednik prisegal, da bode mlajšo duhovščino moralno uničil itd.* dobivajo se vsak dan pri uredništvu „Slovenčevem“.

Cujte, čujte!

Da imamo Slovenci golobjo krotkost v sebi, to je že stara stvar. Golob je znamenje miru in golobček bila je ona krasna tica, ki je očaku Noetu v svojem kljunu prinesla oljkino brst in mu tako naznanila, da sme sedaj drage volje odpreti svojo barko, katere ni veliko dalje tesal, nego mi, „Zjedinjeno Slovenijo“, Noe bil je te vesti vesel, kajti v njegovi barki ni bilo niti zdravstvenega referenta, ki bi mu uro navijal, niti karbolne kisline in klorovega vapna, s katerimi bi bil razkuževal razne ne baš vonjave prostore.

Meni pa spomin na golobe v obče ne prija. Niti „nabadjan“ golob mi ni ljub. Golobje čudi pa je v nas že toliko, da mi preseda do skrajnih kurjih oces. V nas zavlada je mnenje, da je le to dobro, kar nasprotniki odobravajo. Sami kopljemo si jamo.

S takimi načeli ne pridemo daleč. Z naudušenjem vsprejeli smo nekdanjega nemškega burša v mestno službo, z navdušenjem dogaja se še marsikaj družega.

Ni dolgo temu, ko se je umirovljen uradnik Kadunig mu je ime, nastavil pri mestni blagajnici. Možu je tenko hodilo s pičlo mirovnino. Iz milosti vzeli so ga za diurnista in mu dali 45 gold. na mesec. Ker je bil nemškutar, dobil je boljšo plačo, po kateri se marsikojim narodnim diurnistom zama sline cedé.

Dasi je bil le iz milosti vsprejet, vendar mož nema niti toliko fakta, da bi ogromne večine prebivalstva, davkoplačevalcev, torej rednikov svojih ne izzival.

Nadobudni sin njegov hodi po mestnih ulicah kot član zloglasne „Carniolie“ s širokim burševskim krožnikom na glavi in s črno-rudeče-zlatim trakom preko prs. Roditelj mu pa, ki je iz milosti dobil toli potrebnega kruha na rotovži Ljubljanskem, gleda z izrednim „dopadajenjem“, kako se sin njegov postavlja.

„Tableau“ za bodočnost je tak: Sinovi mestnih diurnistov nosijo frankobrodске trobojnice, otrokom nekaterih uradnikov pa je slovenščina neznana, zato hodijo v nemško šolo. In tako dalje!

Regulus.

Nov dovtip.

Dva gospoda sprehajala sta se te dni po ulicah Ljubljanskih. Kar prvi obstane in nekako vesel zakliče: Zopet nov „Witz“!

Tovariš ga začujen pogleda in upraša: Kje?

No, ali ne vidite? Sparowitz ima novo tablo nad svojo prodajalnico, To je najnovejši „Sparo — witz“.

!!! Zabavni vlaki !!!

Uredništvo „Laibacher Zeitung“ je nedavno pripovedavalo, kako debel sneg je na Tatri zapadel tamošnje lednike. Sneg je na lednikih nekda kar po jeden meter na debelo.

Ker bi utegnilo mnogo ljudij dvomiti na tej „raci“, priredilo bode uredništvo poseben vlak na Tatro.

Potovalci se ne bodo vozili z kakim navadnim vlakom, ampak z „Nagličem“ (alias brzovlakom,) ki bode natanko kazal, kje so na Tatri ledniki.

Ker bodejo ledniki na Tatri za izletnike nov nepoznan užitek, nadejati se je mnogobrojne udeležbe, to tembolj, ker je za obligatni „Primsenkäs“ že skrbelo uredništvo „Laibacher Zeitung“.

Vinko Camernik,

kamnosek v Ljubljani

nasproti parnemu mlinu.

priporoča se prečastiti duhovščini za izdelovanje cerkvenih umetnih kamnoseških del, p. t. občinstvu za napravo nagrobnih spomenikov po najnovejših obrih in različnih marmorjev.

Prevzame tudi vsako kamnoseško delo pri stavbah ter zagotavlja vsakterega s solidnim delom in nizkimi cenami popolnoma zadovoljiti. Z veleštovanjem udani

Vinko Camernik,

kamnosek.

(6 4—6)

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.
Ljubljana.

za Frančiškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njih stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano realno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupce so oljnatе barve v ploščevinastih puščah (Blehbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (5 18—24)

☛ Cenike na zahtevanje. ☛

P. Kajzel,

trgovec s steklenino i. t. d. v Ljubljani
Stari trg št. 15.

usoja si naznanjati, da popolnoma razprodaja več sto oljnatobarvnih slik različne vrste in velikosti z okvirom in brez okvira. Dalje prodaje tudi cerkvene in salonske lestence (lustre), vse pod tovarniško ceno. (1 10—12)

Konečno priporoča svojo bogato zalogo steklenine, porcelana, beloprstnega blaga, vse po jako nizki ceni ter se priporoča slavnemu občinstvu za mnogobrojni obisk.

Slika Einspielerjeva

v veliki obliki

krasno izdelana dobiva se po 50 kr. v

„NARODNI TISKARNI“.